

zichte van deze laatste nieuwe proeven gedaan die het navolgen er van wel waard zijn. Hij experimenteerde met den fungi-eter in 't bijzonder onder de slakken van wie bekend is dat hij nooit chlorophyllhoudend voedsel gebruikt, de *Limax maximus* en we zouden zeggen met de fungi-geurder in 't bijzonder: de *Phallus impudicus* of Stinkzwam.

Limax maximus leende zich ook daarom zoo bijzonder goed omdat hij hoorde tot de slakkensoort die altijd weer naar haar zelfde schuilplaatsje terugkeerde wat niet alle slakken gewoon zijn te doen. Hij kon bij zijn experimenten aan het nagelaten slijm gaande naar en van altijd dezelfde schuilplaats de route en lengte van de afgelegde baan der slakken nagaan. Hij experimenteerde eerst met de Stinkzwam, waarvan zij de steel opaten doch bleek hem bij latere proeven met *Russula*, *Cortinarius* en *Boletus* soorten, deze paddenstoelen even geschikt te zijn. Al zijn onderzoekingen hier weer te geven zou te ver voeren; een ieder zij aangeraden het oorspronkelijke stuk dat zeer interessant is te lezen. Het resultaat is dat hij waarnam hoe *Limax maximus* 10 tot 21 Eng. voet aflegde in een nacht om de geliefde fungi te bereiken. De weg dien zij daarbij maken is meestal niet recht maar loopt met voren.

Dat het de reuk is die fungi etende slakken daartoe brengt schrijft hij toe aan de groote gevoeligheid die b.v. *Limax maximus* als bekend heeft voor gas vooral voor mosterd-gas.

Dit is gebleken tijdens den oorlog aan Dr. Paul Bartsch beschreven in „Our poison Gas detector and How it was discovered Abstract of an Address delivered on Febr. 7, 1920 to the Biol. Soc. of Washington u.s.a.” Het bleek dat bedoelde slakkensoort reeds gevoelig was voor 1 deel op 10 miljoen van dit gas en zij was een prachtige detector tijdens den oorlog. Maar nu, zegt Buller, daar fungi zoo sterk ademen is het geen wonder dat zij door de slakken worden gevonden reeds op verre afstanden. Hij voegt er aan toe dat het wel de moeite zou loonen ook onze moestuinplanten die zooveel door slakken bezocht worden daar eens op te onderzoeken, wellicht dat er dan meteen een bestrijdingsmiddel voor gevonden kon worden.

Leiden, Nov. 1922.

CATH. COOL.

Klauwier. — Dezer dagen herlas ik in het Vogeljaar het hoofdstuk over de klauwieren en het toeval wilde, dat ik heden op een duinwandeling bijgaande jonge fitis (naar ik meen) op een doornstruik gespietst vond, en wel op bijgaanden doorn. De mogelijkheid van onvrijwilligen zelfmoord acht ik uitgesloten, aangezien de doorn van de linkerzijde naar de rechterzijde door den hals was gedrongen en een horizontalen stand had.

De plaats in aanmerking genomen acht ik menschenwerk ook uitgesloten. Of nu een klauwier de schuldige is, kan ik niet zeggen, want ik vond geen insecten opgeprikt.

Aangezien daar ter plaatse steeds klauwieren zijn en ik hedenmiddag ook weer een vrouwelijk exemplaar op eenigen afstand waarnam, is de mogelijkheid, dat in deze een klauwier de schuldige is, niet uitgesloten.

Een vorig jaar vond ik tweemaal een doornstruik, waarop meerdere insecten waren gespietst.

Egmond aan Zee.

C. J. EGMA.

Lochemsche diamant. — Ik kan den heer v. d. Lijn geruststellen omtrent het bestaan van geslepen Lochemsche diamanten.

Eén klein exemplaar is in „Natura docet” en een grooter (zoo groot als één duivenei ongeveer) berust bij de fam. Staring op de Hoppel te Lochem, die het in fraai voetstuk aan de stad hebben vermaakt.

BERNINK.

Het Noordbosch ten doode opgeschreven. — Het Noordbosch heb ik het eerst uit De Levende Natuur leeren kennen. Toen nog Rector van de Zendingsschool, destijds te Rotterdam, las ik met groote begeerigheid van de schoonheid van Roden, en speciaal van dit plekje bij Lieveren, waar alle merkwaardigheden der natuur in overvloed werden gevonden. Er op of er bij werden de vondsten aan orchideeën en ander schoons opgesomd, die deden

watertanden: goudveil, adderwortel, en zooveel meer. Later vond ik er de scheedegeelster, natuurlijk weer als gewoonlijk schuilend tusschen spenkruid en daardoor prachtig beschermd tegen onverstandige menschen, die dol heeten op de natuur. De anemonen zijn niet te tellen, evenmin de adelaarsvarens, hazelaars, hulststruiken, boschbessen in soorten. Maar waarvoor nog opsommingen? Alles heeft uitvoerig voor jaren in dit blad gestaan, van andere hand, in beteren tijd. Nu is de plek, waarheen ik dadelijk mijn schreden richtte, toen ik hoogleeraar te Groningen werd, ten doode opgeschreven. Iederen keer wordt een stukje van dit complex

prachtig beschermde, die dol heeten op de natuur. De anemonen zijn evenmin te tellen, evenmin de adelaarsvarens, hazelaars, hulststruiken, boschbessen in soorten. Alles heeft uitvoerig voor jaren in dit blad gestaan, van andere hand, in beteren tijd. Nu is de plek, waarheen ik dadelijk mijn schreden richtte, toen ik hoogleeraar te Groningen werd, ten doode opgeschreven. Iederen keer wordt een stukje van dit complex

eenmaal de lof van de natuur. Of kan het een stukje van de wilde hulst daar in de boeren in Drenthe gele landman met geest bepraten om iets te schrijven.
A. V. VELDHOVEN.

Utrecht gezien een stukje van de wilde hulst daar in de boeren in Drenthe gele landman met geest bepraten om iets te schrijven.
A. V. VELDHOVEN.

Utrecht gezien een stukje van de wilde hulst daar in de boeren in Drenthe gele landman met geest bepraten om iets te schrijven.
A. V. VELDHOVEN.

Utrecht gezien een stukje van de wilde hulst daar in de boeren in Drenthe gele landman met geest bepraten om iets te schrijven.
A. V. VELDHOVEN.

Utrecht gezien een stukje van de wilde hulst daar in de boeren in Drenthe gele landman met geest bepraten om iets te schrijven.
A. V. VELDHOVEN.

Utrecht gezien een stukje van de wilde hulst daar in de boeren in Drenthe gele landman met geest bepraten om iets te schrijven.
A. V. VELDHOVEN.

Utrecht gezien een stukje van de wilde hulst daar in de boeren in Drenthe gele landman met geest bepraten om iets te schrijven.
A. V. VELDHOVEN.

schermde tegen onverstandige menschen, die dol heeten op de natuur. De anemonen zijn niet te tellen, evenmin de adelaarsvarens, hazelaars, hulststruiken, boschbessen in soorten. Maar waarvoor nog opsommingen? Alles heeft uitvoerig voor jaren in dit blad gestaan, van andere hand, in beteren tijd. Nu is de plek, waarheen ik dadelijk mijn schreden richtte, toen ik hoogleeraar te Groningen werd, ten doode opgeschreven. Iederen keer wordt een stukje van dit complex

Met welgevallen volgde ik door de modder het hazelaarslaanijde om van spel te genieten. Wat verder klonken mannenstemmen en bijslagen nog meer te bevrijden. O schrik, toen ik nader kwam. Het hakhoofd van de hulst aan de beurt om woggen rakt te worden. Een stuk was al gespaard, weert ik niet, uit gemis aan moed om te gaan kijken.

Hier wordt een natuurmonument vermoord. Daar in uw tijdschrift het Noordbosch werd gezongen, wil ik hier de doods-klok er voor luide alarmluk zijn voor de brokken, die nog rusten? Men bedenke, dat honderden jaren oud is en zoo langzaam groeit, terwijl op het oogenblik met hartstocht die stekelige struiken aan het uitroeden zijn. Een enkel voet voor de natuur en voor het verleden van zijn landschap laat zien sporen.
Dr. J. H. S.

Gedeeltelijk albinisme bij Merel. — Op 26 Januari werd door mij een zwarte merel met gele snijvel, die een totaal witten kop had en witten terwyl de vleugels waren afgezet met witten stippen.

Voor zoover ik kon constateren waren de oogen donker.

De hals onder den bek was zwart.

Ik weet niet of ik melding maak van een meer voorkomend verscheidene vogel zoo interessant, dat ik niet kon nalaten, u even een berichtje te schrijven.
Utrecht 26 Januari 1923.

Vroege Merel. — Mag ik u even mededeelen, dat ik vannamorgen in mijn hooren zingen. Is dat niet 14 dagen te vroeg? Het was een verheugend bericht.
27 Januari 1923.

Hier in Amsterdam zongen al Merels in de eerste week van 1923.

Vroeg en laat. — Verleden Maandag, 22 Januari 1923 vond ik bloeiende dotterbloemen en, wel vreemd, de bloemen zoowel als de bladen in het water.

Zwaluwen zag ik nog in October te Bontenburg aan de Merel.
Bannekom, 25-1-23.
A. V. VELDHOVEN.

Wisent. — Ter aanvulling van mijn opstel over de Europeesche Wisent deelen dat ik een brief heb ontvangen van den heer O. Reiser uit Veenen. Hongaarsche officieren hebben in Februari bij het naar huis gaan uit de gevangenis waargenomen in ontoegankelijke gedeelte van den Kaukasus. Misschien nog een voortbestaan is, beschoren.
Rotterdam.